

اطلاعیه کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران بمناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر (2008)

حزب کمونیست ایران، اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران را به همه زنان و مردان کارگر و انسانهای آزاده تبریک می گوید.

طبقه کارگر ایران امسال در شرایطی به استقبال روز اول ماه مه این نماد همبستگی طبقاتی کارگران جهان می رود، که طبقه سرمایه دار ایران به یاری و حمایت بی دریغ رژیم جمهوری اسلامی یکی از سیاه ترین دوره های فلاکت اقتصادی را به کارگران ایران تحمیل کرده است. آنچه را که سران رژیم از آن بعنوان غول تورم نام می برند و نرخ واقعی آن سر به 30% می زند، تأمین نیازهای ابتدایی و روزمره زندگی را برای اکثریتی عظیم از خانواده های کارگری به امری شاق تبدیل کرده است.

در مقابل این غول عظیم تورم و گرانی، روال هر ساله افزایش حداقل دستمزدها از سوی دولت و شورای عالی کار که نرخ آن در سال جاری 20% تعیین شده است بهیچوجه پاسخگوی جبران این اوضاع فلاکتبار اقتصادی نیست. سال گذشته همین نهادهای وابسته به دولت و کارفرمایان حداقل دستمزد را 183 هزار تومان در ماه تعیین کردند، در صورتیکه بنا به گزارش موسسات پژوهشی مستقل میزان خط فقر در شهرستانها بالای 600 هزار تومان و در تهران بالای 800 هزار تومان تخمین زده شد. به این حساب بخش های وسیعی از طبقه کارگر ایران به زندگی در پایین تر از خط فقر رانده شده اند. تازه اینها در شرایطی است که بخش گسترده ای از کارگران از شمول قانون کار خارج هستند و افزایش 20% دستمزدها را شامل نمی شوند.

کارگران می گویند تحت این شرایط ما دیگر قادر به تأمین یک زندگی بخور و نمیر برای خود و خانواده هایمان نیستیم و نمیتوانیم با دستمزدهای فعلی حتی اجاره بهای منازل مسکونی خود را نیز تأمین کنیم.

رژیم جمهوری اسلامی این اوضاع فلاکتبار اقتصادی را با سرکوب جنبش های اجتماعی و تلاش برای تشدید اختناق سیاسی توأم ساخته است. این رژیم سرکوبگر سال گذشته محمود صالحی از رهبران جنبش کارگری ایران را در آستانه اول ماه مه روانه زندان کرد تا با زهر چشم گرفتن از فعالین کارگری مانع برگزاری مراسم و آکسیونهای اول ماه مه شود. با صدور حکم شلاق و زندان برای فعالین و برگزار کنندگان اول ماه مه سندانج نشان داد که برای سرکوب و خفت دادن کارگران از بکار گرفتن شیوه های ددمنشانه قرون وسطائی نیز ابائی ندارد. اسانلو رئیس سندیکای کارگران شرکت واحد را همچنان در زندان نگاه داشته است. فعالین و پیشروان اعتصابات کارگران نیشکر هفت تپه را مورد تعقیب، بازداشت و آزار قرار داد. در همین هفته های اخیر نیروهای گارد ضد شورش رژیم به هجوم و اشغال کارخانه کیان تأیر صدها تن از کارگران این واحد تولیدی را بازداشت کردند. این وحشیگری های رژیم که بیانگر هراس و وحشت رژیم از رشد و پیشروی جنبش کارگری است، به بهترین نحو عظمت و شکوه جنبش کارگری را بنمایش گذاشته است.

جنبش کارگری ایران در مقابل این عطش سود پرستی طبقه سرمایه دار ایران و یورش سرکوبگرانه جمهوری اسلامی از پانزده سال پیش است. در سالی که گذشت ما شاهد صدها اعتراض و اعتصاب پر شور کارگری در رشته های مختلف تولیدی و خدماتی بوده ایم که اعتصابات پی در پی کارگران نیشکر هفت تپه نمونه بارز آن بوده است، طی این مبارزات کارگران به مقابله با یورش وحشیانه سرمایه داران و دولت حامی آنها به حقوق و مزایای خود برخاسته اند.

اگر چه مضمون اصلی مطالبات کارگران در این مبارزات بدلیل توازن قوای طبقاتی همچنان تدافعی باقی مانده است، اما همین جنبش مطالباتی که در جریان آن کارگران به اشکال رادیکال تری از مبارزه روی آورده اند، دیوار اختناق جمهوری اسلامی را سست کرده و نه تنها امکان تداوم فعالیت و جنب و جوش فعالین و پیشروان کارگری برای ایجاد تشکل های طبقاتی و توده ای کارگران را فراهم آورده است، بلکه به دیگر جنبش های اجتماعی و آزادیخواهانه در جامعه تحرک تازه ای بخشیده است. روند رشد جریان سوسیالیستی در جنبش دانشجویی با استراتژی اتحاد با جنبش کارگری، و تقویت حرکت سوسیالیستی در جنبش زنان محصول تحركات جنبش کارگری و حضور آن در صحنه مبارزه بوده است.

اکنون در شرایطی که طبقه سرمایه دار ایران و رژیم جمهوری اسلامی بیش از هر زمان دیگری بعنوان عامل و مسبب فلاکت اقتصادی و سوق دادن بیش از نیمی از جامعه به زندگی کردن در پایین تر از خط فقر، عامل سرکوب و اختناق سیاسی، نماد آپارتاید جنسی و بعنوان مظهر ستمگری، جنایت و رسوائی انگشت نمای همگان شده است، این طبقه کارگر است که می رود تا شور و شوق مبارزه توده ای علیه این اوضاع را برانگیزد و بیرق رهائی همگانی از چنگال سیاه نظام سرمایه داری را بر دوش کشد.

اما طبقه کارگر تنها با اتکا به حقانیت تاریخی، انرژی نهفته انقلابی و اعتماد به نفس ذهنی نمی تواند این نقش تاریخ ساز خود را بجای آورد. طبقه کارگر برای ایفای این نقش باید به تفرقه و پراکندگی در صفوف خود پایان دهد، باید در اولین قدم تشکل های طبقاتی و توده ای خود را برپا دارد. طبقه کارگر ایران نه تنها برای ایفای نقش تاریخی خود، بلکه برای آنکه بتواند زیر فشار کمرشکن فلاکت اقتصادی قد راست کند، از حیثیت انسانی و اعتبار تاریخی خود دفاع کند و بار دیگر کمرش زیر تازیانه شلاق نرود به این تشکل ها نیاز دارد. این واقعیات مبارزه طبقاتی است که تلاش برای ایجاد تشکل های طبقاتی کارگری را همچنان در اولویت کار فعالین و پیشروان کارگری قرار داده است.

طبقه کارگر ایران در سالهای اخیر با جانفشانی پیشروان خود حق اعتصاب و برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه را علیرغم ممنوعیت آن به بخشی از واقعیت مبارزه طبقه کارگر علیه صاحبان سرمایه و رژیم شان تبدیل کرده است. اکنون تداوم اعتصابات و مبارزات کارگران برای رسیدن به مطالباتشان و پا به میدان گذاشتن نسلی از فعالین و پیشروان کارگری که در تشکل های مختلف گرد آمده اند و کمک به امر سازمانیابی کارگران را در دستور کار خود قرار داده اند، برپائی تشکل های کارگری را در دل این فلاکت اقتصادی و اختناق سیاسی به امری ممکن تبدیل کرده است.

فعالین و پیشروان کارگری می توانند با اتکا به تجارب تاکنونی، با بکار بستن تجارب کارگران شرکت واحد در ایجاد سندیکا، با کار نقشه مند و تمرکز نیرو در مراکز تولیدی و خدماتی بزرگ و کلیدی، در جهت ایجاد این تشکل های طبقاتی کارگران گام بردارند. با برداشتن گام های عملی در راه ایجاد تشکل های کارگری در محیط های کار و تولید است که امر طبیعی مبارزه گرایشات مختلف دورن جنبش کارگری جایگاه واقعی خود را پیدا می کند و این سوخت و ساز طبیعی به فرسایش و هرز رفتن نیرو در میدان مقابله با دشمن طبقاتی منجر نمی شود.

اکنون در آستانه اول ماه مه و در حالی که فعالین و پیشروان کارگری برای هر چه سازمانیافته تر و باشکوه تر برگزار کردن مراسم این روز برنامه ریزی می کنند، جا دارد که ضمن تاکید مجدد بر خواستهای محوری طبقه کارگر ایران که می تواند مبنای یک قانون کار دمکراتیک و انقلابی باشد، و تاکید بر آزادی منصور اسانلو و دیگر کارگران در بند، توجه توده هر چه بیشتری از کارگران را به اهمیت و ضرورت تمرکز نیرو و مبارزه برای ایجاد تشکل های طبقاتی و توده ای کارگران معطوف کنیم. با پیروزی در جبهه مبارزه برای ایجاد تشکل های طبقاتی کارگری، پیشروی در تمام جبهه های دیگر مبارزه تضمین می شود.

طبقه کارگر متشکل می تواند حکم جهانی طبقه کارگر مبنی بر برسمیت شناختن اول ماه مه بعنوان روز جهانی کارگر، تعطیلی رسمی این روز، و آزادی کامل کارگران در چگونگی برگزاری مراسم روز کارگر را عملی کند و به اجرا در آورد.

زنده باد اول ماه مه
زنده باد آزادی، برابری، حکومت کارگری

کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران
اردیبهشت 1387
آوریل 2008